

“Exodus: Gods & Kings” - De Interspirituele Mozes en New Age Jihadist

Recensie van de film

door L. Sharp, <http://www.lighthousestrailsresearch.com/blog/?p=16873>, 28-1-2015

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (1977 of HSV)
Vertaling (ingekort) door M.V.

De Interspirituele Mozes: New Age Jihadist

De film begint met de introductie van Mozes (gespeeld door Christian Bale) als een geoefende legeraanvoerder, die deel uitmaakt van de heersende familie van de Farao, die zich voorbereidt om een Hittietenleger aan te vallen met zijn “broer” (Farao-in-verwachting) Ramses. Dit is een vroege indicatie dat deze film zal afwijken van de accurate bijbelse verslagen, want er is geen historische noch bijbelse grond voor een Mozes als krijger/soldaat tijdens zijn vormingsjaren in Egypte.

De huidige Farao sterft, en “broer” Ramses wordt de nieuwe Farao. In de scène waar de huidige Farao op sterven ligt, maakt de film duidelijk dat Ramses jaloers is op Mozes. Ramses begint af te wijken van zijn voorgaande solidariteit met Mozes en creëert zijn eigen weg door de keuzes die hij maakt.

Dan ontdekt Farao Ramses Mozes’ ware identiteit, en nadat Mozes wordt gedwongen toe te geven dat hij een Hebreër is, wordt Ramses erg boos (hij koestert duidelijk onvergefelikheden jegens Mozes’ bedrog over zijn ware Hebreeuwse identiteit) en verbant Mozes naar de wildernis. Mozes komt uiteindelijk in Midian, waar hij zijn toekomstige vrouw Zippora ontmoet. Later in de film beveelt Farao uiteindelijk dat Mozes moet gedood worden.

De film brengt daarna het bijbelse verhaal van de brandende doornstruik met een “conversatie” tussen Mozes en een jongen die geportretteerd wordt als Mozes’ “god”. Na van een berg gevallen te zijn en bewusteloos geslagen, ontwaakt Mozes en “ziet” het beeld van een brandende doornstruik”, met “god” die verschijnt vóór deze struik. Mozes heeft dan een “conversatie” met “god”:

Mozes: Wie bent u?

“god”: Wie bent u?

Mozes: Ik ben een herder.

“god”: Ik dacht dat u een legeraanvoerder was. Ik heb een legeraanvoerder nodig.

Mozes: Waarom?

“god”: Om te vechten; wat anders?

Mozes: Vechten tegen wie? Voor wat?

“god”: Ik denk dat u het weet. Ik denk dat u moet vertrekken en zien wat er nu gebeurt met uw volk. U zal geen vrede hebben tot u dit doet. Of zijn zij geen mensen volgens uw mening?

Mozes: Wie bent u?

“god”: Ik ben.

Deze dialoog laat het publiek in het duister over wat of voor wie Mozes moet vechten. Maar Mozes weet blijkbaar reeds in zichzelf wat deze “vraag” betekent; tenslotte, new-agers zeggen dat allen de “god” binnenin, die alles weet, moeten ontdekken.

En, ja, deze jongen-“god” is de ingebeelde “Ik Ben” van de new-age. Niet de bijbelse God van Israël, de God van de Bijbel in Exodus 3:14 Die zegt: “IK BEN DIE IK BEN. Ook zei Hij [JaHWeH]: Dit moet u tegen de Israëlieten zeggen: IK BEN heeft mij naar u toe gezonden”.

Na Mozes’ brandende doornstruikdialoog met “god”, wordt hij “getransformeerd” en hij beslist de “vraag”, zijn “roeping” als bevrijder van de Hebreëen, na te komen. En dus verlaat hij zijn vrouw Zippora en zoon Gersom (in een emotioneel pijnlijke scène waarin Mozes te maken heeft met hun tegenstand), en hij laat zijn herdersstaf bij zijn zoon, om die nooit meer op te nemen. Hij neemt opnieuw zijn Egyptische zwaard, om terug naar Egypte te gaan. De Bijbel maakt echter duidelijk dat Mozes’ staf zijn enige bron van gezag van JaHWeH was. In tegenstelling hiermee portretteert de film Mozes als dat hij zijn staf achterlaat, zijn zwaard terug opneemt en terug in de identiteit kruipt van Egyptische legeraanvoerder (deze identiteit is niet bijbels, zoals eerder vermeld). Mozes van de film was in staat om zijn conflicterende identiteiten in overeenstemming te brengen, om zijn “ware identiteit”, zijn “ware zelf”, te vinden, om “één” te worden (één met zichzelf en één met “god” binnenin). Hij omarmde zijn nieuwe Hebreeuwse identiteit van Hebreeuwse slavenbevrijder, maar hij was ook in staat zijn voormalige identiteit van Egyptische legeraanvoerder te omarmen. Hij heeft deze twee identiteiten met elkaar verzoend door ze te doen opgaan in een nieuwe “eenvormige” (“whole”) identiteit (die geen conflict veroorzaakte binnenin hemzelf)

Dit zelfde concept van het omarmen van iemands oude identiteit en het verzoenen met een nieuwe identiteit werd geleerd in Bethel Church’s 2012 “Piercing the Darkness” profetische conferentie in Redding, CA (Pastor Bill Johnson’s church), waar Mark Chironna sprak op vrijdag 2 maart 2012. De toespraak was getiteld: “Energizing Memories and Radical Hopes”. Chironna besteedde veel van zijn toespraak aan Mozes de “paradigmaprofeet” en “bevrijder”. Zie <http://www.lighthouse trailsresearch.com/blog/?p=16072>.

Zo wordt Mozes dan geportretteerd als hebbende twee “identiteiten”: zijn Hebreeuwse en zijn Egyptische. Zijn Egyptische identiteit wordt vertegenwoordigd door zijn zwaard, en zijn Hebreeuwse identiteit wordt vertegenwoordigd door zijn respons op zijn “roeping” om zijn volk, de Hebreëen, te bevrijden. Mozes wordt voorgesteld als dat hij zijn twee “conflicterende” identiteiten verzoent tot “één” held. Hij is bevrijd van vrees en twijfel zodat hij anderen kan “bevrijden” (dit is de new-age interpretatie).

Mozes gaat dan terug naar Egypte (zijn vorige leven) en verenigt zich met Nun en Jozua, en ontmoet zijn broer Aäron voor de eerste keer. Aäron komt in erg weinig sessies voor en wordt slechts afgebeeld als een passieve waarnemer tijdens de plagen-scènes.

Nadat Mozes zijn herdersstaf achterlaat bij zijn zoon Gersom in de wildernis en naar Egypte gaat (tenvolle zijn Egyptische generaal-zijde omarmend, alsook zijn Hebreeuwse bevrijder-zijde), begint Mozes zijn jihadistisch leger op te bouwen. Gebruik makend van zijn militaire vaardigheden, traint hij de slaven tot moordmachines met gebruikmaking van pijlen, zwaarden, enz. Deze scènes zijn niet enkel onbijbels, maar doen ook sterk terugdenken aan de islamitische “profeet” Mohammed toen hij zijn islamitische legers opbouwde om mensen te terroriseren en te doden, in de naam van “Allah”.

Na de militaire training beginnen de Hebreëen hun aanvallen op de Egyptenaren. Farao Ramses vervolgt zijn obsessieve woede om Mozes te doden en zijn Egyptische slaven terug te krijgen. Dan verschijnt de jongen-“god” aan Mozes en verklaart hoe de plagen Egypte zullen aantasten. Het meest storende onderdeel van deze “conversatie” of “dialogoog” is dat de “god” die eruitziet als een jongen, Mozes vertelt “toe te kijken” ... enkel “toe te kijken”. Exodus 8-12 (10 Plagen en Pascha verslagen) maakt erg duidelijk dat God de plagen veroorzaakte en dat God Mozes en Aäron niet als passieve bijstaanders gebruikte maar als gelovige instrumenten (in woord en daad), en zij gehoorzaamden alles wat JaHWeH hen beval te doen met betrekking tot de plagen.

De Bijbel beschrijft 10 afzonderlijke plagen, en God zegt Mozes en/of Aäron exact wat zal gebeuren, en vertelt hen wat te doen of te zeggen doorheen de 10 plagen. De film vertoont verscheidene plagen, maar wel als continue gebeurtenissen en zo worden ze allemaal samen gemixt.

Andere recensenten zijn reeds in diep detail gegaan over hoe deze plagen in de film uitgebeeld werden op een onbijbelse manier, en met naturalistische verklaringen. De enige observatie die gedaan zal worden in onderhavige recensie, gaat over de eerste plaag (de Nijl verandert in bloed): deze plaag wordt afgebeeld als veroorzaakt door gewelddadige krokodillen die onschuldige Egyptische vissers aanvallen, waardoor een bloedbad gecreëerd wordt in de Nijl, die bovendien ecologisch escaleert en veroorzaakt dat de hele Nijl gevuld wordt met het bloed van menselijk en dierlijk leven. Door het uitbeelden van “god” die de eerste plaag gebruikt om onschuldige mensen te vermoorden, zonder enige uitleg over waarom “god” dit veroorzaakt, beeldt de film JaHWeH af als een wrede moordenaar. In contrast hiermee maakt de Bijbel duidelijk waarom God de plagen zond. JaHWeH oordeelt de Egyptische goden door de plagen. JaHWeH gebruikte de plagen, één per één, achtereenvolgens, omdat Farao na elke plaag bleef weigeren de Israëlieten te laten gaan om JaHWeH te aanbidden in de wildernis. De enige plaag in de Bijbel die op directe wijze mensen doodde was de 10de plaag: de plaag van de eerstgeborenen.

In de film, vóór de 10de plaag, leert Mozes (uit een andere vage dialoog met de jongen-“god”), dat deze plaag zal resulteren in de dood van kinderen. Nooit wordt duidelijk gemaakt dat enkel de eerstgeborenen zullen sterven. Andermaal stelt dit “god” voor als een onvoorspelbare moordenaar die lukraak doodt. Volgens de Bijbel beschermden de Hebreëen hun eerstgeborenen door hun deuren te bestrijken met het bloed van lammeren, zoals bevolen door Mozes, en beschrijft dit als “Pascha” (Hebreeuws “Pesach”, afgeleid van ‘sloeg over’): de huizen met het bloed van het lam werden overgeslagen (Exodus 12). In het Bijbelse verslag doodde JaHWeH alle eerstgeborenen, maar de eerstgeboren Hebreeuwse zonen werden beschermd indien hun ouders het “bloed van het lam” op hun deurposten hadden gestreken.

Wanneer de Hebreëen Mozes vragen wat dit alles betekent (het bevel om bloed van een lam op de deurposten aan te brengen), antwoordt Mozes in de film: “Als ik het fout heb, betreur dan de lammeren. Als ik het juist heb, zal u de lammeren tot in eeuwigheid danken”. Zij zullen de lammeren danken tot in eeuwigheid? Was dat niet het probleem toen de Israëlieten later een gouden kalf maakten en aanbaden terwijl Mozes weg was? Maar dit werd gerieflijk uit de film weggelaten.

De film portretteert de Hebreëen die bloed streken op de deurposten als een soort van “magische”, “bijgelovige” poging om de op handen zijnde dood van de kinderen af te weren. (Zie Exodus 12:29-32 voor het accurate verslag over de 10de plaag).

Een schaduw wordt gezien die voortsnel doorheen Egypte, waardoor Egyptische kinderen stoppen met ademen. Daarna is er geweeklaag vanuit verschillende huizen (bedoeld om bij het publiek woede op te wekken jegens deze verschrikkelijke “god” van Mozes). Farao Ramses’ eerstgeboren zoon sterft ook. Hij dan zegt Mozes en de Hebreëen Egypte te verlaten.

De film vervolgt dan met de exodus vanuit Egypte, met de Hebreëen die Mozes’ pad volgen door de woestijn en naar de Rode Zee. Farao Ramses en zijn leger volgen de Hebreëen tot in het midden van de Rode Zee, maar Mozes blijft achter om hen te confronteren. De Rode Zee keert dan terug tot haar normale staat en verdrinkt de meerderheid van de Egyptenaren. Maar daarvoor chargeert Ramses aan het hoofd van de Egyptenaren op zijn wagen met de bedoeling Mozes te doden. Net voordat een grote tsunamigolf hem overspoelt kijkt hij naar Mozes en strekt zijn handen op naar de hemel

met een blik van overgave en berusting. Misschien heeft hij zich “overgegeven” aan de “god” van Mozes...

Vervolgens, in een niet geïdentificeerde grot, wordt Mozes gezien die beitelt op steen wat wij moeten veronderstellen te denken dat het de Tien Geboden zijn. Deze scène omvat ook de jongen-“god” die andermaal een “conversatie” heeft met Mozes over wat Mozes beitelt op de stenen:

“god”: Ik heb het bij u opgemerkt.

Mozes: Wat?

“god”: U bent het niet altijd eens met mij.

Mozes: Evenmin u met mij, heb ik opgemerkt.

Mozes (bij benadering geciteerd): Wel dan, zo is het altijd geweest. Zo zijn wij het dan wederzijds eens met elkaar.

Er is nooit een close-up van de woorden of symbolen die Mozes beitelt. Doorheen deze scène maakt de film duidelijk dat wat er ook gebeiteld wordt op die stenen, er eenstemmigheid is tussen de jongen-“god” en Mozes. Klaarblijkelijk kunnen dit niet de Tien Geboden van de Bijbel zijn, omdat God Zelf duidelijk deze geboden heeft gearticuleerd aan Mozes en ook geschreven op de stenen tabletten, en er was helemaal geen “conversatie” of onderhandeling over wat ultiem zou geschreven worden op de stenen tabletten (zie Exodus 20 en 34).

Het is dus duidelijk dat wat ook Mozes graveerde op die stenen, dit niet de Tien Geboden zijn. Wat graveert hij dan. De film geeft ons aanwijzingen wanneer de jongen-“god” Mozes vertelt dat hij (Mozes) niet meer nodig is eens dat deze stenen afgewerkt zijn. De jongen-“god” vertelt Mozes dat “vlees vergaat maar steen blijft” en dat wat geschreven is op deze stenen “zou blijven en zal de mensen leiden in zijn (Mozes’) plaats”.

Als dan wat geschreven werd op deze stenen niet de Tien Geboden zijn, wat werd er dan geschreven? Wat werd er geformeerd in het “co-creatieve” proces tussen Mozes en “god” dat “zou blijven en de mensen zal leiden in zijn (Mozes’) plaats”? Kunnen dat de new-age principes en instructies zijn over hoe te evolveren tot goddelijkheid, en de verzoening van je innerlijke identiteiten en het ontdekken van je verenigde “god binnenin”? De hele film heeft zeker geleid tot deze conclusie, in het bijzonder met een menselijke Mozes die de steengravingen “co-creëert” met “god”.

In de allerlaatste scène van de film zit Mozes in zijn wagen met de “new age” stenen, opgeborgen in een houten kist, en reizend met de Hebreëen door de wildernis. De jongen-“god” wordt wandelend getoond naast de wagen, maar daarna raakt hij langzamerhand achterop en verdwijnt compleet. Mozes kijkt weemoedig naar achter als de jongen-“god” verdwijnt.

Met deze finale scènes communiceert de film aan de kijkers ervan: 1. Mensen hebben de profeet Mozes niet langer nodig; 2. Mensen hebben zelfs Mozes’ opvatting van “god” niet meer nodig, welke laatste verdwijnt in de finale scène; 3. Alles wat mensen nodig hebben zijn deze “new age” stenen met mysterieuze gravingen, die voor altijd zullen blijven (en die niet-onderscheidende kijkers zullen aanzien als dat ze bedoeld zijn als de 10 geboden in de Bijbel).